

**TIKVIN OLI
NA
SLADOLED?**

STR. 3

PETDESET

LEJT VKÜPER

STR. 5

Porabje

ČASOPIS SLOVENCEV NA MADŽARSKEM

Monošter, 7. februarja 2008 ☼ Leto XVIII, št. 6

Dr. Danilo Türk sprejel Slovence iz sosednjih držav

PREDSEDNIK SLOVENIJE POZDRAVLJA SKUPNI NASTOP

Predsednik Republike Slovenije dr. Danilo Türk je 28. januarja sprejel člane Slovenske manjšinske koordinacije, ki jo vodi predsednik Slovenske kulturno-gospodarske zveze Rudi Pavšič iz Trsta. Prvega skupnega pogovora z novim slovenskim predsednikom so se udeležili predstavniki Slovencev iz vseh štirih sosednjih držav, za danes – 7. februar – pa je dr. Danilo Türk napovedal pogovor z vsako manjšino posebej. To bo odlična priložnost, da predsedniki krovnih narodnostnih organizacij iz Avstrije, Madžarske, Hrvaške in Italije podrobneje predstavijo svoj položaj in naloge, pri katerih morajo imeti ustrezno pomoč iz Slovenije. Člani Slomaka so predsednika seznanili z dosedanjim delom te organizacije, ki je v štirih letih delovanja dosegla pomembne uspehe. V pogovoru pa so opozorili na potrebo po povečani skrbi za ohranjanje slovenskega jezika, za razvoj kulture in za močnejši prodor gospodarstva v prostor, kjer živijo slovenske manjšine v sosednjih državah. Člani Slomaka so izpostavili potrebo po oblikovanju analize stanja in izdelavi strategije razvoja, ki bi jo skupaj pripravili Inštitut za narodnostna vprašanja, Slovenski raziskovalni inštitut v Trstu in Slovenski znanstveni inštitut v Celovcu.

Dr. Danilo Türk je pozdravil skupno nastopanje predstavnikov slovenskih manjšin v sosednjih državah ter menil, da je potrebna celovita analiza in sodobnim razmeram prilagojen pristop, ne glede na specifične probleme, ki jih imajo posamezne manjšine v svojih okoljih. Zavzel se je tudi za inovacije na posameznih področjih ter kot pozitiven primer navedel Evropsko pisarno v Trstu, ki beleži dobre rezultate pri pridobivanju sredstev iz evropskih skladov. Tu lahko dodam, da je s sodelavci Evropske pisarne v Trstu začela sodelovati

Predsednik R Slovenije dr. Danilo Türk je 28. januarja sprejel delegacijo SLOMAK-a, 7. februarja pa se je posebej pogovarjal s predstavniki Slovencev iz posameznih sosednjih držav

Zveza Slovencev v Monoštru skupaj z Državno slovensko samoupravo in slovenskim generalnim konzulatom. Kot poroča Slovenska tiskovna agencija, so predstavniki Slomaka izrazili željo po večji medijski prisotnosti dogajanj, povezanih z manjšino. Po njihovem mnenju je manjšina v medijih prepoznavna bolj po problemih in manj po uspehih oziroma pozitivnih projektih, ki jih seveda ni malo oziroma jih je domala povsod kar veliko. Sicer pa, da je to res, lahko spoznamo iz poročanja slovenskih

medijev o prvem obisku Slomaka pri predsedniku države. Poročil – skoraj – ni bilo. Je pa eden slovenskih časnikov namesto poročila o obisku pri predsedniku Slovenije objavil zahtevo predsednika Skupnosti koroških Slovencev in Slovenk Bernarda Sadovnika, da tudi ta organizacija postane članica Slomaka. Zdaj sta v Slomaku Zveza slovenskih organizacij in Narodni svet koroških Slovencev. Predsednik Danilo Türk je opozoril še na potrebo po konkretnih akcijah, ki bi slovenske manjšine bolje vključila v slovenski kulturno-gospodarski prostor v novonastalih okoliščinah evropske integracije. Predsednik Zveze Slovencev na Madžarskem Jože Hirnök je na kratko predstavil položaj Slovencev na Madžarskem, še več pa pričakuje od drugega pogovora s predsednikom Slovenije, ko bo na voljo več časa za temeljitejši pogovor. Tedaj bo predsednika Slovenije dr. Danila Türka povabil na slovesnost, ki bo v Monoštru ob 10. obletnici Slovenskega kulturnega in informativnega centra, ki sta ga, isti dan kot slovenski generalni konzulat, odprla tedanja predsednika Slovenije in Madžarske Milan Kučan in Árpád Göncz.

Naslednje zasedanje SLOMAK-a bo v Monoštru, kjer naj bi se vodstvo izreklo tudi o prošnji Skupnosti koroških Slovencev in Slovenk po vključitvi v Slovensko manjšinsko koordinacijo

Konferenca v Lendavi

Društvo prekmurskih madžarskih znanstvenikov in raziskovalcev je 25. in 26. januarja organiziralo mednarodno konferenco z naslovom Narodopisje prekmurskih Madžarov. Na konferenci pa niso predavali samo madžarski znanstveniki in ne samo o prekmurskih Madžarih. Prvi dan se je zvrstilo 17 predavanj v madžarskem in slovenskem jeziku. (Predavanja so simultano prevajali.) Med predavatelji so bili domači raz-

ženci konference so slišali nekaj tudi o etnoloških raziskavah med Madžari v Vojvodini, v Srbiji ter na Slovaškem. Iz predavanj smo zvedeli, da so ljudsko kulturo prekmurskih Madžarov raziskovale tri velike osebnosti: Vilko *Novak*, Edit *Kerecsényi* in Sándor *Szúnyogh*. Po mnenju Ingrid Slavec Gradišnik je bil Vilko *Novak* »izjemno pomemben ambasador med slovensko in madžarsko kulturo. Rodna krajina je odločilno

Dobrovniku in Radmožancih. Etnologi iz Ljubljane so zbirali v tej pokrajini ljudske pesmi, podatke o šegah ter snemali film o postavljanju mlaja ter borovem gostüvanju – je poročala Monika *Kropej* (Inštitut za slovensko narodopisje, Ljubljana).

Prekmurski Madžari sami so se začeli zanimati za ljudsko izročilo od 60. let 20. stoletja naprej. Učitelji in novinarji so objavljali članke v časopisu *Népújság* in letopisu *Naptár*. Leta 1993 je bil ustanovljen Zavod za kulturo madžarske narodne skupnosti v Lendavi, ki je začel izdajati tudi etnološke publikacije. Danes delujeta med prekmurskimi Madžari dva poklicna etnologa domačina: Albert *Halász* in Zoltán *Kepe Lendvai*.

Konference sta se udeležili tudi dve

Slovenska predsednica Monika Kropej (na levi) in predsednik z Madžarske Vilmos Voigt (na desni)

iskovalci madžarske narodnosti Zoltan Kepe Lendvai, Maria Bihar Kepe, Albert Halász, Lajos Bence in László Göncz ter slovenska etnologinja iz Murske Sobote Jelka Pšajd.

Iz Ljubljane so sodelovali etnologi Ingrid Slavec Gradišnik in Monika Kropej z Inštituta za slovensko narodopisje ter Katalin Munda Hirnök iz Slovenskega etnološkega društva. Porabske Slovence z Madžarske je zastopala Marija Kozar. Tudi iz Budimpešte so prišli predavati etnologi: Imola Küllös, Vilmos Voigt, Katalin Juhász. Iz Zalaegerszega je sodeloval László Vándor, iz Szegeda pa Gábor Barna. Vsi našti znanstveniki ali institucije, ki so jih zastopali, so raziskovali med prekmurskimi Madžari. O pomenu delovanja prekmurskega znanstvenika Vilka Novaka sta govorila predstavnica slovenskega narodopisnega inštituta Ingrid Slavec Gradišnik in predstavnik madžarskega narodopisnega inštituta Vilmos Voigt. Novakovo delo je zelo pomembno tako za slovensko kot za madžarsko etnologijo. Udele-

vplivala na njega.« Ni samo pisal, tudi fotografiral je. Največ je slikal v Prekmurju. Vilmos Voigt se je spomnil profesorja Novaka – ki je umrl pred petimi leti – kot kolega, človeka. Po njegovem mnenju je Novak spoštoval znanstvena dejstva, bil je široko razgledan. Dobro je znal madžarsko in nemško, poznal je madžarsko in nemško etnologijo, literaturo in kulturo. Bil je resen in strog, raznežil se je le, ko je bilo govora o Prekmurju ali Porabju.

O velikem pomenu dela madžarske etnologinje iz Nagykanizse Edit *Kerecsényi* je govorilo več predavateljev. Od 1985 do svoje smrti leta 2006 je raziskovala v prekmurskih madžarskih vaseh in objavljala študije. V slovenščini in madžarsščini je bila objavljena njena najpomembnejša študija o noši in ostalih tekstilnih izdelkih v pokrajini Hetés. Od 1995 so študentje z etnološkega oddelka v Szegedu hodili med prekmurske Madžare v poletne taborne. Zbrano gradivo je v Muzeju-Galeriji na lendavskem gradu. Zbirke so še v Krplivniku,

Porabski Slovenki. Katalin *Hirnök Munda* je predstavila delovanje Slovenskega etnološkega društva v zvezi z zamejskimi Slovenci. Marija *Kozar-Mukič* je govorila o ohranjanju izročila v Porabju, s posebnim ozirom na pustne šege.

Literarni zgodovinar Lajos Bence je med začetniki etnoloških raziskav podčrtal pomen delovanja Sándorja Szúnyogha, ki je umrl pred desetimi leti. Szúnyogh ni bil samo pesnik, zbiral je tudi ljudsko slovstvo in podatke o pridobivanju zlata iz Mure. Sándor Szúnyogh se je zavedal velikega pomena svojega dela. Verjel je v to, kar je delal. Vse, kar delamo, moramo delati zavestno – je strnil Szúnyoghovo življenjsko filozofijo Lajos Bence.

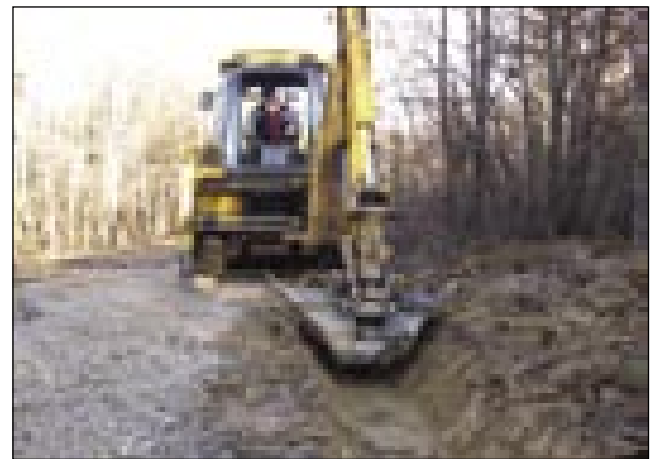
Po konferenci je bila osrednja prireditev prekmurskih Madžarov ob dnevu madžarske kulture v Gledališki in koncertni dvorani v Lendavi. V soboto se je konferenca nadaljevala s strokovno ekskurzijo, v okviru katere so si udeleženci ogledali etnološke zbirke v Lendavi, Dobrovniku in Krplivniku.

Marija Kozar

Kreda je paut

V eni od prejšnjih števil sam piso od tauga, kak so dve organizacije delale na tistoj pauti, ka iz Andovec prejk meje, proti vesi Budinci pela. V prvi fazi se je paut od rampe do polovice naprajla, zato ka smo telko šaudara meli. Vedli smo, ka drugo fazo tö moramo naprajti, samo tau smo nej znali, kak. Nej šaudra, nej pejnaz nej mejla manjšinska samouprava, pa andovsko društvo tö nej. Gda so tau zvedli *Franci Bedič* (Žnidarin) iz Budinec, ka škemo, pa kakšne probleme mamó, včasín so nam na pomauč staučili. »*Dja mam možnost pa vam dam pripelati dva kamiona nasejkanoga kamna,*« so prajli.

Tak je bilau, v soboto, 26. januarja, je kamen že doj bijo sipani, pa samo na tau čako, naj ga rancrazvozimo. Člani manjšinske samouprave pa Porabskoga kulturnega in turističnoga društva

Bager je naraučo pa vöplačo Žnidarin Franci iz Čepinec

Andovci smo že predpodnaum vanej na meji bili, ka vcujstano kamen vozit. Že smo po traktor steli titi, gda so Franci prišli pa so tak prajli: »*Nikam ne idite, zato ka iz Čöpenec pride Janez z bagerom pa de ga on vövozo. Vi samo edno lopato vzemte v rokau, pa s tistov, če te kaj popravljali, gda de bager delo.*«

Tau smo mislili, ka ne čüjemo dobro. Franci so nas pá rejšili velkoga dela, s šterim bi se cejli den leko mantrali. Za pau vöre je rejsan prišo bager pa je začno paut popravljati. Najprvin je črpnje pa cügle noso v globke čapaše. Gda je Janez s tejm zgotovo, te je »žlico« mejno pa je vcujstano šanc vökopati, zato ka so njemi Franci tak zapovedli.

Če se že gnauk napravi, te naj taša bau kak trbej. Brezi šanca je paut nej paut. Pride edni velki dež pa go znauva tazaperé. Tak smo vpamet vzeli, ka so Franci majster v tejm, kak se paut redi. Ranč smo se nika nej čednili, delali smo, ka so nam prajli. Gda je bager šanc vöskopo, potistim je kamen začno voziti na paut. Mi, ka smo tam bili z grablami pa z lopatami, smo popravljali, če je tü pa tam bola na kusta prišlo.

V soboto zadvečerek je paut kreda gratala, pa taša je gratala, kak edna paut mora biti. Hvala vsejm članom dvej organizacij, šteri ste tam bili pa ste pomagali. Dapa ka se je ta paut etak leko naprajla, pri tejm se posebe zahvalimo Francini Bediči, šteri so nam finančno pomagali. Hvala lejpa ešče gnauk.

Karel Holec

predsednik slovenske samouprave Andovci

TIKVIN OLI NA SLADOLED?

V fašenskom cajti plesi samo tak pridejo eden za drugim. Tau je eške bole istina za tak veuki varaš, kak je Somboteu, gde zvün varaškoga pa županijskoga bala dosta menjši društév pa klubov

Zakonca Perschy sta oprla ples

organizira veselice. Kak je že stara šega, smo sombotelski Slovenci pá ples meli 26. januara. Gda smo začnili karte odavati, je nas malo v guti stisnilo, ka je tak vövidlo, ka nede zavölé lüdi. Depa na konci je vküperprišlo več kak stau plescov pa plesic, takši so tö bili, šteri so slejdjen den eške edno ali dvej karte kü-

pa prišlo prejk k Slovencom. Pri dveraj je vsikši daubo malo kupico fajne, žmane, domanje siničke palinke. Ples je opro eden par, šteri je fejst od daleč prišo - iz Bakonyzentlászlóna

Rudi Perschy pa žena Ana. Dosta plescov se je že pred večerdjov vrtelo na parketi, igrali so stari poznanci, ansambel *Prekmurci*, šteri so že lani tö balski goslarge bili. Gda je prišo cajt za večerdjo, te smo eške nej znali, ka nas na konci čaka. Nistarnim zat' špajсно bilau, ka malo žlico tö

»Ka tau zeleno tü teče?« - se spitava Tibi Časar

pli. Nevola je tau bila, ka je ranč tisti den v Somboteli rovački bal tö biu, pa smo brodili, ka naši padaške Hrvati - šteri so do zdaj na vsikšom plesi z nami bili - nedo mogli priti. Depa na konci ji je don kauli deset vujšlo

lagvo grata, na konci pa so že vsi na žmani geli. Na sladoledi so bile eške sprazene tikvine koškice, štere so mele žma od lejšnikov. Na bal sta si namesto tombole té desert vözbrodila *Géza Doma*, kamerman Slo-

venski utrinkov pa njagva žena *dr. Mária Lórántffy*.

Gda smo mi že pri tom deserti bili, te so eške samo Andovčani prišli. Podaštvo med najmenjšo slovensko vesnico, Andovci, pa največšim varašom v županiji, Sombotelom, zdaj že dosta lejt trpi. Na ples nikdar ne pridejo na vöro, depa vsikdar pridejo. Tau je pa nej vse, ne pridejo s praznimi rokami. Vsikdar prinesejo nikšo tombolo, ka grata čüda veselice. Lani so s seuv vzeli mali andovski zvonik iz lesa pa slame, letos pa smo trn' najgir bili, ka prinesejo na srečolov. Ka je ples v Somboteli v leti 2008 že ausmi rojstni den svetiu, so Andovčani spekli eden veuki »perec« ali vrtanek, šteri je kak numara osem vövido. Na ja, moremo istino don povedati: dar za tombolo so spekli v Čepinci, nej v Andovci. V maloj porabskoj vési pa je flajsen tišlar naredo eden veuki kralovski stolec, v šteroga se je vsikši z veseldjom nutvseu pa dau od sebe kepe narediti. Od toga stola eške guč bau.

Te pa se je že začnilo küpüvanje

Mosonmagyaróvára, Andovska lokalna samouprava, Hrvati iz Sombotela pa členi Slovenskoga društva v Somboteli. Tak je nej čüdno, ka je več kak stau

Anamarija Dončec z andovsko tombolo

tombol vküpprišlo. Sreča pa je nej bila na strani vsikšoga. Bili so takši, šteri so tri male papére küpili, pa tri dare dobili, takši pa tö, šteri so z deset cedalami nika nej dobili. Anglanje tö bi-

nika, dinske torte pa dinska mela, tikvin oli, slovenski CD-ni pa knige, slovenska vina pa tak tadale. Glavni dar, eden dugi konec kédna, tri dni za edno dr-

žino v svojom andovskom gostišči (*vendégház*) je na tombolo dau *Péter Turi*, od andovske lokalne samouprave. Malo prva smo gučali od stauca, šteroga so Andovčani pripelali. Če smo že meli stolec za krala, brž trbölo nika vözbroditi, ka mo ž njim. Te je organizatorom na pamet prišlo, ka edna žirija vöodaberé krala pa kralico plesa. Če so

že stolec andovski podje s seuv vzeli v Somboteu, aj baudejo uni tisti, šteri se odlaučijo. Zvün nji niške nej znau, ka uni merkajo, što je kelko star, kelko pleše pa kak pleše. Te je pa po paunauči, gda smo že hrenovke (*virslíne*) zeli, gnauk samo prišla vöra istíne. Najbaukša plesica je gratala *Margit Čer Treiber* iz Varaša, najbaukši plesec pa niške drügi kak predsednik óvárske samouprave, *Laci Brašič*. Čalivanja nej moglo biti, ka so podje več kak dvej vöre iskali najbaukše. Andovčani pa nemajo samo dobre oči, liki krepki so tö gé. V kralovski stolec so oprvin posadili kralico, pa go skor mejter visiko zdignili. Tau je eške ležejše delo bilau, depa zat' sledi so krala tö brž leko zdignili. Po tistom sta nauvi krau pa kralica eden valček zoplesala.

Lüstvo se je, kak so povödali, na plesi dobro počütilo. Plac je biu vsigdar pun s plesci, veseldja rejsan nigdar nej sfalilo. Šteri so bili oprvin na slovenskom bali, so obečali, ka drügo leto pá pridejo, za stare padaše pa je tak nej pitanje: če je konec januara, te je ples sombotelski Slovencov.

Kralica v lüfti, krau pa samo gleda

tombole na veuko. Organizatori so vsikšoga, šteri je na ples prišo, prosili, aj dá kakšen dar za srečolov. Tombole so dali: Zveza Slovencev na Madžarskem, Radio Monošter, Slovenski samoupravi iz Andovec pa

lau, lidgé so si med seuv tombole vöminili, vej so pa takši tö bili, šteri so svoj dar nazaj dobili. Na stoli so bili vekši pa menjši spleteni cejkri, štere so splele strine *Ilonka Braunštein* pa *Micka Ropoš* z Gorenjoga Si-

OD SLOVENIJE...

Državni zbor ratificiral Lizbonsko pogodbo

Državni zbor je ratificiral novo, reformno pogodbo Evropske unije, ki naj bi razširjeni povezavi omogočila učinkovito delovanje in okrepila njeno vlogo v svetu. Za ratifikacijo Lizbonske pogodbe je glasovalo 74 poslancev, šest pa jih je bilo proti. Da bi pogodba stopila v veljavo, jo morajo ratificirati vse države članice. V sedemindvajseterici je želja, da bi bil ratifikacijski postopek končan do konca letošnjega leta in bi dokument v veljavo stopil v začetku leta 2009. Večinoma naj bi države EU pogodbo ratificirale v nacionalnih parlamentih, referendum naj bi izvedla samo Irska, ki jo k temu zavezuje nacionalna zakonodaja. Spremljanje procesa ratifikacije dokumenta v drugih članicah je prednostna naloga Slovenije kot predsedujoče EU.

Prvo neformalno ministrsko srečanje v času predsedovanja

Na Brdu pri Kranju je potekalo neformalno srečanje ministrov članic EU za pravosodje in notranje zadeve, prvo v času slovenskega predsedovanja EU. Notranji ministri pod vodstvom slovenskega ministra Dragutina Mateja so se dogovorili, da bodo države članice schengenskega območja informacijski sistem druge generacije (SIS II) zaradi vprašanj varnosti in stabilnosti sistema prevzemale postopoma in ne hkrati, do tega pa naj bi prišlo med junijem in septembrom prihodnje leto.

Slovenijo obiskal danski premier

Na uradnem obisku v Sloveniji se je mudil danski premier Anders Fogh Rasmussen. Z gostiteljem, slovenskim premierom in predsedujočim EU Janezom Janšo sta se v pogovorih posvetila tako možnostim za krepitev dvostranskega sodelovanja kot tudi prioritarnim evropskim temam, še posebej Zahodnemu Balkanu in podnebno-energetskim vprašanjem. Rasmussen se je srečal tudi s predsednikom republike Danilom Türkcom in predsednikom DZ Francetom Cukjatičem.

Predsedstvo Slovenske zveze je melo prvi djilejš (2)

V prejšnji novinaj smo na znanje dali, kašne programe de pripravlala letos Slovenska zveza sama pa kašne vküper z drügimi organizacijami. Tau smo tü tá prajli, ka vse smo meli pred očami, kak smo si zmišlaval, ka prosimo od drügi organizacij tü zatau, naj lidam, za stere delamo, baugše leko včinito. Delovni plan Zveze zvöjn programov šče dosta vse drügoga mora meti. Programi so samo en tau dela Zveze. V tej novinaj vam napišemo, kašno delo si planira za letos predsednik Slovenske zveze, glavna urednica Marijana Sukič za Uredništvo novin Porabje pa predsednica Razvojne agencije Slovenska krajina Andreja Kovač.

Plan dela predsednika Slovenske zveze

Delo predsednika Slovenske zveze, stero funkcijo od začetka mau opravlja Jože Hirnök, je najbola tau, ka zastaupa, vöstane za Slovensko zvezo. On je dužan pa on má pravico vöstaniti za vse, ka je povezano s Slovensko zvezo na Vogrskom pa v Sloveniji, ali, če je potrebno, v drügi rosagaj. K tašim državnim organizacijam odi na djilejše, gdé se na paté trbej postaviti, naj kaj leko dosegne za Slovence na Vogrskom, gdé tá trbej vedeti prajti, kak živejo Slovenci na Vogrskom, kašne pravice pa doužnosti majo, ka nauvoga bi radi zadobili, kak skrbijo za svoj materni dzejik pa kulturo, kašno pomauč nöjcajo konkretno, ka fali najbola slovenskomi narodi na Vogrskom, kak stodjijo šolé, ka vse že majo pa tak tadale. V Sveti za Slovence zvöjn Slovenije pri predsedniki kormanja v Sloveniji (a kormányfő mellett működő Határon Túli Szlovének Tanácsa) pomaga

pripravlati na djilejšaj dokumente pa programe. Pri Uradi za Slovence zvöjn Slovenije v Ljubljani (Határon Túli Szlovének Hivatala) pomaga vküper pobrati, zakoj de se trbelo trgati pa glijati za Porabske Slovence, gda si vküp séde Slovensko-vogrska mejšana komisija (Szlovén-Magyar Vegyesbizottság). Jože Hirnök je podpredsednik SLOMAK-a, (Szlovén Kisebbségi Koordináció), nota je v Nadzornom svejti (Felügyelő Tanács) pri Javnomi skladi za kulturo v Ljubljani pa je člen Olimpijskoga komiteja RS tü. V imeni Zveze je tü predsednik povezan z Veleposlaništvom RS v Budimpešti pa Generalnim konzulatom RS v Varaši. Z Goričkimi občinami, žüpani je najbola on povezan na Zvezi. V Slovenskom daumi pa on ma prejk razstave, sto, gda pa ka postavi vö nam za gledanja. Zvün toga organizira vsakšo leto mednarodno likovno kolonijo.

Kašno delo si planira Uredništvo časopisa Porabje

Nej pitanja, ka njivo prvo pa najvekšo delo je redno pripravlati novine za vsakši keden. Letos si 52-krat leko v roké vzememo nauve novine, stere majo osem strani. Od toga vekše novine leko baujo samo té, gda gora vezemejo nauvoga delavca, tau de v leti ali djeséni. Novine trno dosta koštajo tü. Za potrebne pejnaze se tü oni morajo brigati. Pripravijo dva natečaja (pályázat), na Urad za Slovence v Ljubljani (Határon Túli Szlovének Hivatala) so pripravili na konci lanskoga leta, za Javni sklad (Közalapítvány) v Budimpešti pa do ga sprtolejt, gda ga vönapišejo. Tröjdili do se na tejm tü, naj majo več lidi, steri do šteli po-

rabske slovenske novine, steri si je nota plačajo. Tau tak brodiyo zadobiti, ka lidam, steri so prvin meli novine, gda so bilé ešče šenki, zdaj tü šenki pošlajo gnauk ali davakart, vcuj pismo s potrebnimi informacijami. Vöjpajo, ka etak par bralcov pa leko nazaj spravijo. Ranč tak na Goričkom škejo začniti tau akcijo. Višesnje novine, ka vsakši keden ostanejo, odnesejo v baute, krčme, bare po vasaj na Goričkom, kak Martinje, Čepinci, Markovci, Šalovci, Dolenci. Za novine vsakši telko leko dá z dobre vole, kelko šče. Med tejm lidami se tü gvüšno najdejo, steri si je za povejo pa nota plačajo.

Zvöjn novin uredništvo má prejk že od začetka mau pripravlanja drügi knjig pa slovenskoga kalandara tü. Oni se odlaučijo vsakšo leto, kašne knjidje do vödane pri Zvezi, sto naj pripravla pa natisne tiste knjige, ka bau božični dar vsej bralcom novin. Ranč tak pejnaze tü oni spravljajo, kelko se dá. Letos škejo, naj tadale bau Knjižna zbirka Med Rabo in Muro vküper z založbo (kiadó) Franc-Franc. V plani majo v knjižnom slovenskom dzejiki, ranč tak v vogrskom dzejiki pa vödati knidje Franceka Mukiča »Garaboncijaš«, stere smo že predlanjsko leto leko prešteli v domanjoj seničkoj rejči. Tau pa zatok, naj se Porabje bola leko spozna na vekšom tali v obej rosagi.

Uredništvo pripravla slovenski kalendar od 1992. leta mau. Prejk telko lejt furt nika nauvo trbelo vönajdti, zmisliti. Človek prej za en čas vösfali z idej, več nauvoga ne vej ustauriti. Drügo je pa, ka prej dosta dela tü majo. Zatau prosijo Zvezo, naj zišče nauvoga človeka za urednika (szerkesztő). Tak za knidje

vödavanje kak za kalendar pa pripravijo natečaj za Javni sklad v Budimpešti, s sterimi leko kaj pejnaz vcuj spravijo.

Plani Razvojne agencije Slovenska krajina

Predsedstvo Slovenske zveze je na svojom djilejši 29. novembra 2006. leta ustvaurilo družbo, stero je bilau nota zamerkan na biroviyi 20. decembra 2006. leta pod menjom Razvojna agencija Slovenska krajina, vogrski, Szlovén Vidék Gazdaságfejlesztési Kht. Za vodjo smo odabrali članico predsedstva, sodelavko slovenskoga generalnoga konzulata Andrejo Kovač. Zdjaj na djilejši nam nej samo na süjom goučala o deli pa planov té agencije, liki z moderno tehnikov nota pokazala vse na kejpaj pa pisno tü. Lanjsko leto je vküper postavila razvojni (fejlesztési) program Porabja. Njeno delo je, ka spravla pejnaze od evropski skladov (európai alapok). Lani je zgotovila delo za Verico. Prejk so dali redno vreddjani, prejkzozidani kulturni daum na Verici, učno paut (tanösvény), počivališča, informacijske table pa prospekt, steri nut pokažajo cejlo Porabje. Zdjaj se pa že pripravla na nauvi razpis sausadovoga programa Slovenija - Madžarska. Projekt »Saused k sausadi« je povezan tak s kulturo kak s turizmom. V plani ma, ka bi na Gorenjom Seniki tü obnavili kulturni daum, v enoj drügoj porabskoj vasnici pa vönaprajli eno turistično ižo. Za tau delo leko dobijo pejnaze samo té, če majo ižo prejk napisano nase pa plane za obnavljanje. Na tejm se je delalo, pa se dela ešče gnesden.

(nadaljevanje v naslednjem številki)

Klara Fodor

Petdeset lejt vküper

19. januara sta mejla zlato gostüvanje *Ana Deutsch (Kalcova Ana)* pa *János Samu* na Gorenjom Seniki. V pau dva najstoj vöri je bila sveta meša za zakonski par, steriva sta se Baugi zahvalila za te lejpi jubilej, s sterim se leko malo lidi povali.

• *Ana, malo mi tapovej, kak sta se viva spoznala?*

»Ja, tistoga cajta smo tö težko živali, mogla sam daleč titi na delo. Ušla sam na repo, kak mi pravimo, v Hanságfalva. Tau je biu velki marof, steri je dosta zemlé emo. Z možaum Jančinom sva se tam spoznala, on je iz tiste vesi biu. Za dobro leto, 19. januara 1958.

leta, sva se oženila. Te je bila velka zima, velki snejg. Ka se tau šté ednomi pari, steri se lübi... Sva ranč snejg nej vpa met vzela. Naš gospaud Janoš Kúhar so naja lepau zdali, lejpi navuk so nama dali, ka prej Baug vküperzveže, človek naj ne razveže. Samo smrt prej naja leko razlauči. Križ, razpetje sva dobila za dar, pri šterom sva prisego dala, ka bova zvesta do smrti.«

• *Ges tak znam, ka si ti že mejla edno deklično, Mariko, stero je tvoj mauž za svojo vzöu.*

»Tau je rejsan tak bilau. On se je sam tak odlaučo. Tau je že včasim pokazalo, ka je on dober človek.«

• *Stariške so ti nej branili, ka bi se z Vogrinom ženila.*

»Nej. Midva sva tö mejla deco. Prvi sin Jani se je naraudo 59. leta, drugi, Pišta, 60. leta, 63. leta pa deklična Ančika. Mlada mati sam bila, štiridvajsti lejt stara, delat sam več nej oj-

dla. Mauž je sam mogo slüžiti. Doma smo tö meli zemlau, pomagala sam starišom. Ges sam trno, trno dobro mater mejla. Dosta so mi pomagali pri mlajšaj, če bi njé nej bilau, bi težko šlau. Tau ne pomej-

v višji šaulaj tö. Zmejs se je pa dobro zgodilo z možaum. Po dugom cajti si je dobro delovno mesto najšo v Varaši. V sanatoriji je biu na porti dvadvajsti lejt, od tistec je üšo v penzijo. Gda je deca že vekša

navčili. Janči je nigdar nej prauti biu, njega tau nej mautilo. Doma nas je bilau osem z mojimi starišami vred. Istina, malo smo stisnjeni bili, dapa zatok smo lepau živeli. Ne pravim, ka se je nikdar nika

nej »strlo«. Takše nindri nega, steri tak pravi, tisti laže. Lüdjë smo. Če se je včasi kaj zgodilo, do večera je vse nazaj dobro gratalo.«

• *Si pred petdesetimi leti mislila, ka boš za petdeset lejt znauva Bogi hvalo dala, ka sta z možaum v dobrom ino lagvom vküpostala?*

»Nikdar sam tau nej mislila, spoj pa te nej, gda sam betežna bila, ka se bom toga lepoga dneva

Zlatoporočenca Ana Deutsch (Kalcova) pa János Samu z gospaudom Merklinom v seničkoj cerkvi

ni, ka bi se taužila, dapa moj mauž je vsigdar na deli biu. Mi z mlajši bi tö leko tá šli, ka bi on tam stanovanje (lakás) daubo. Tam bi nam baukše šlau kak eti doma. Dapa ges sam svojo mater pa očó nej mogla samé tü njati, nej bi mejla srca, če bi tau z njima naredla. Moji stariške so vnukke preveč radi meli, vej deca ravno tak njija. Istina, ka smo stisnjeno živeli. Tü se vidi, če mala deca vküp živé s starimi starišami, ji oni tö lepau včijo. Moji starišov sam se ges šonala (jih vikala), etak so se moji mlajši nas tö šonali. Kamakoli sam leko üšla, mati so deco skrb meli, ges sam pa znala, ka so v dobri rokaj.«

• *Gda so deca vekši bili, si mejla z njimi kakše probleme? Vej pa očó je nej mogo vsigdar z njimi biti.*

»Ne morem povedati, ka bi probleme mejla. Radi so se včili, baugali so, dobre ocene (jegyeket) so dobili v šauli pa

bila, ges sam pošto nosila, po tistom sam pa delala v židanoj fabriki. Deca so zrasli, se oženili, zdaj sva pa sama ostala. Nika ne morem lagvoga povedati, če pomauč trbej, deca pride.«

• *Ana, ti si bogaboječa ženska. Vsigdar si rada v cerkev odla. Se spomniš, gda so nas gospaud Kúhar včili svete pesmi spejvati, kak je tisto lepau bilau? Vsakšo nedelo moliš rožni vejnec, litanije pa stacije. Tvoj mauž je Vogrin, ti nigdar nej prauti biu?*

»Nej.«

• *Sprvoga, gda je es prišo na Gorenji Senik, je nej čemereren biu, če ste vi slovenski gučali?*

»Istina, ka smo mi doma samo slovenski gučali. Dapa gda je on domau prišo z dela, te smo z njim vogrski gučali. Tau je za deco dobro bilau, ka so se oni nagnauk dve rejči, bole povedano, dva gezika

včakala. Gospodnoma Bogi pa devici Mariji leko hvala dava, ka sva ešče na telko zdrava, ka sva te lejpi den leko z našo decov, s snejami, zeti in vnüki vküper svetila.«

• *Vidla sam te v cerkvi se malo skuziti. Tau je od veselja bilau? Ali si na kaj drugo brodila?*

»Ja, zdaj sva tö tak lejpi navuk dobila kak pred petdesetimi lejti. Gospaud Ferenc Merkli so naja ravno pri tistom starišom križi blagoslovili, zdali, ka sva ga pred petdesetimi leti dobila od gospauda Kúhara. Zato so mi tekle skuzé. Rada sam bila moji družini, padaškinjam, pevkam, vsem, ki so bili navzoči na najinom jubileji. Nenazadnje ešče gospaudi župniki, steri so mi za dar lejpi rožni vejnec dali. Baug njim plati.«

Zlatoporočencoma želimo božji blagoslov, zdravje, mir, medsebojno lübezen.

Vera Gašpar

... DO MADŽARSKE

Močno vodstvo FIDESZ-a

Po januarskih javnomnenjskih raziskavah ima opozicijska stranka FIDESZ več kot dvakrat toliko privrženec kot vladna straka socialistov. Če bi bile zdaj volitve, bi opozicijsko stranko volilo 34 odstotkov vseh volivcev, socialiste pa le 15 odstotkov. Enako je razmerje tudi med volivci, ki bi gotovo šli na volišče. Med temi bi svoj glas dalo FIDESZ-u 61 odstotkov, socialistom pa le 27 odstotkov. Dve manjši parlamentarni stranki (liberalci in demokratski forum) bi dosegli rezultat okrog parlamentarnega praga. Da bi le-tega dosegla, ima več možnosti sredinsko-desničarska stranka Demokratski forum. Zelo visok je odstotek negotovih volivcev, ki se še niso odločili, ali bi šli na volitve ali ne vedo, katero stranko bi volili.

Več kot 40 odstotkov volilnih upravičencev bo šlo na referendum

Po podatkih agencije za raziskovanje javnega mnenja Medián je v sredini januarja približno 45 odstotkov vprašanih odgovorilo pritrdilno na vprašanje, ali se bo udeležilo referenduma o ukinitvi taks za obisk pri zdravniku ter za bolnišnično nego ozriroma o ukinitvi šolnine. Približno 39-40 odstotkov bi glasovalo za ukinitve taks oz. šolnine in le 5-6 odstotkov proti. Vse manj pa je med njimi takih, ki menijo, da bi v primeru uspešnega referenduma morala odstopiti tudi vlada.

Zahodno-madžarska univerza

S priključitvijo Visoke pedagoške šole Dániel Berzsényi v Szombathelyu k Zahodno-madžarski univerzi je postala le-ta Univerzitetni center Savaria Zahodno-madžarske univerze. Zahodno-madžarska univerza je - glede števila študentov - postala peta največja univerza na Madžarskem. Deluje v petih mestih (Sopron, Győr, Mosonmagyaróvár, Szombathely, Székesfehérvár) z desetimi fakultetami, na katerih je 65 smeri.

Smo že pozvani na drugo leto

Na Slovenskoj zvezi so nas lani vleti gora ziskali od društva Nádasd, v sausadnoj vesi Krmedina, ka majo v plani pripravlati za dva dni valaun programa letos v fašenskom

leko pokažemo v enoj vöri za drügi narod. Ena ijskra! Dja, en tau z borovoga gostüvanja, povejmo zdavanje! Zamé je sploy dobra šaula bila, gda smo na Slovenskoj zvezi s po-

nina sva brodila od nas, snejo pa z Goričkoga, ka bi v Porabji bilau več mali mlajšov. Samo, ka je vrag vzeo šalo. Najprvi vözaglednjen ženin nam je nazaj pravo, ka prej on mora

papirnatimi rauži, vrag, čerelice, pop, žüpan, dröjžban s svatbicov so oživeli nagnauk. Mali lapec pa žüpan sta vöoznanila, ka de se godilo, od kec smo prišli, zakoj smo brezi bora na borovom gostüvanji, zakoj se nam je vöobrnno slo-

medena palinka tü ijašnja gratala v Halastóji, zatau se je brigo Zoli Domjan iz Slovenske vesi. Pop je eške dejte od ciganjice s palinkov okrsto. Zadvečerek smo pa prejk šli v Szarvaskend, gde je ves Csákánydoroszló mejla velko

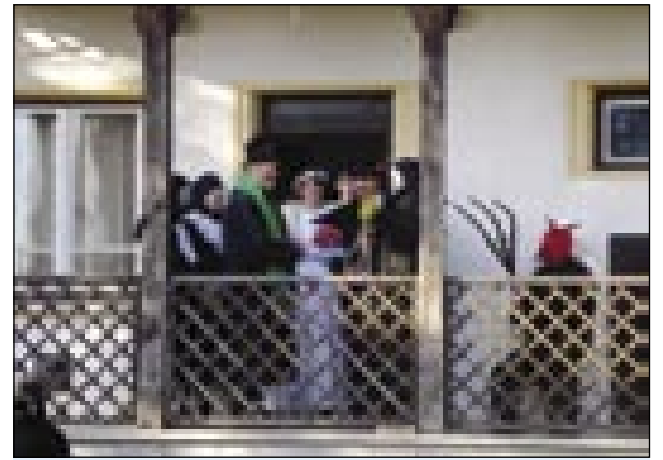

Porabsko-gorička skupina v Halastóni

cajti, gda do v trinajsti vasnicaj meli različne programe, povezane z zimskimi šegami. Prosili so nas, naj domanji Slovenci vküper s Slovenci iz Slovenije nota pokažemo

maučniki iz porabski vasnic 2003. leta vküper organizirali porabsko borovo gostüvanje. Kelko lüstva nam je dola prajlo. Stera ves bi bila mogaučna, je kumar mejla telko lidi

z glejva vövlječti bujcka na zabadanji rančtisti zranjek. Nej baja. Djé drügi z drüge vesi. Té je pa vujšo v gauštjo divdje svinjé naganjat djagarom pa tau en keden prvin, kak smo se mogli nota pokazati. Vrag si z njim. Zgrabili smo si tretjoga v tretjoj vesi, zdaj že na Goričkom.

Zdavanje

venski gezik. Pred zdavanjom je žüpan vse norije tá pravo od Porabja pa mladoga para. Mladi par je vküper dau pop, steroga smo vsi tak poslušali kak pravoga popa. Zvač je pa nebo-zemlo vküp znoso za gesti, samo naj vsakši pride na gostüvanje. Na péskom gostüvanji smo vsakšo düšo na paté postavili, steri so bili preveč srečni. Ženske so ponojale fanske porabske krof-

borovo gostüvanje, gda smo se vsi drügi tü nota postavili. Ali tašno karažno, živo bando nišče nej emo kak Goričanci-Porabci.

Malo smo z bejlím gledali baur brezi vreaka, guče brezi ozvočitve pa gostüvanje brezi goslarov. Vej so me naši davali. Depa telko valdjanje tü na rejdko leko čöjejo, kak so leko té dén od Vaugrov. Najvekša pohvala naše produkcije, smo

Veseliva goslara Stanko pa Branko

zimske (najbole fašenske) šege slovenskoga naroda. Prauti konca decembra so se zglasili, ka so leko sprajli pejnaze pa fejs-fejs računajo na nas, ka vejo, ka so Slovenci karažni lidgé.

Včasik v akcijo. Sto bi leko bijo človeki prva pomauč na Goričkom pri tašnom deli, kak Stanko Črnko vküper z Društvom Gorički lajkoši. Najvekšo pitanje je bilau, ka

kak prsti na enoj rokej, drüga ves je pa zvön starcov pa dojenčkov vse lidi na paté postavila. S Stankonom sva vküper djala glávé pa vküp pobrala, stere maske leko funkcionirajo najbole aktivno taum, gde živejo samo Vaugri. Nauva ijskra! Dajva Slovenijo s Porabjem v en par! Križevci, Markišavci, Čepinci, Slovenska ves, Sakalovci pa Židova. Pa sva nebesko dobro zavadila! Že-

Njemi se je pa en den prvin smrt zgodila v rodbini, srmak je mujs mogo dola staupiti. V petek zadvečerek, 25. januara, smo brezi ženina. Stanko znauvič v akcijo. Pa je gora vdaró štrtoga ženina.

V soboto zazranka je svojo kompanijo že rano pripelo v Slovensko ves, gdé smo se goranaravnali pa vönapöcali na malo borovo gostüvanje. Goričanci, Marička, Nina, Beni, Andrej, Melita, Vili, Karči, Adrijana, Stanko, Branko, Mariška, Darinka, Tomči, pa Porabci, Joži, Zoli, Karči, Laura, Bernadett, Greta, Irenka, Žuža, Pacu, Mari, Janči, Micka, Mariška, Marika, Kata, Julika, Tünde, Klara na avtobus. Pa hajt zraven v Halastó, gdé so nas čakali kak Mešiaša. Ali, gda smo se postavili vred pa sta goslara Branko Bauman z bobenom, Stanko Črnko s harmoniko vdarila, Mariška pa Darinka zaspejvale vesele domanje slovenske pesmi, pa so vse maškare gratalo žive, so lidgé nej vörvali svojim očam. Šauštara, frizera, apaticice, bröjšoš, kejpara, doktorca, ciganjica, ciganj, policaj, vertinje, ženska z najlepšimi

Ciganjica pa cigan iz Slovenske vesi

line pa skaldje, stere so spekle ženske Društva porabski slovenski penzionistov. One so Micka Svetec, Micka Bajzek, Marija Šömenek, Iluš Bartakovič pa Kata Nemet. No, vej je porabska sadna palinka pa

pozvani v drüge vasi na drügo leto, gda vcuj vezememo sakalauvske folkloriste, steri so zdaj porabske-goričke plese pokazali nota v gala programu Szarvaskendi.

Klara Fodor

Milan Vincetič

Zlati kroflin

»**Pri tisti iži**, pri šteroj boš doubu zlati kroflin, vrabec moj,« je začnila stara mati, »boš, gda boš zrasto, doubu tudi svojo ženo.«

»Kakšen zlati, stara mati,« se nejsam mogo načuditi, »vej pa so kroflini iz mele pa cukra, za dušo pa jim dajo ešče malo legvara.«

»No, vidiš, vrabec moj,« neje mogla enjati, »gli v tom legvari se skriva zlato zrno...«

Vsigdar sam joj vörvo, ar je moja stara mati Paula preštejla vsakšo zapisano litero, vsakše cajtlinge pa tudi dosta knjig, v šterij celou piše, ka leko zlatou vö sperémo tudi z vodé. Z reke, leko z Müre ali Rabe, samo sito moramo meti tak gousto, ka se ešče voda stavla, se je rada čednila.

»Samo eno si zapoumni, vrabec moj,« je kak školnik zdignila rokou, »kroflin ne smeš vtrgniti napou, niti ga vzgrizniti, že na zvünaj moraš znati, šteri je pravi ... Pa tistoj, štera ti ga davle, ne smeš gledati v oči, liki ...«

»V cecke ...,« sam se zasmejao kak somar, stara mati Paula pa je segnola z rokou, ka bi mi navila vöro, ar sam odskočo kak verca.

Na fašansko nouč je zapadnola za slab peden snega. Fašanek na peči, vüzen na sunci, je bila zadovolna moja stara mati, gda je pomejtala sneg. Na vüjej sam vlejko, kak je popejvala mekla, kcoj pa je bundrivala stara mati tisto ‚kusta repa, dugi len – fašanek je cejli den‘.

V künji me je čako fašanski

gvant: dva neednakiva lejeviva črejevla, ene lače, štere so bile na riti gor poučene, pruslek, na šterom je viso samo lanček žepne vöre, pa velki kaput, na šteroga je stara mati zašila vse felé farbaste cote. Na zvüna je zgledno kak petlarski, če pa si prišo bole pouleg, si vpamet vzeo, ka bi biu leko tudi cirku-santski.

»Vej je pa tudi tvoja maska, moj vrabec, kak za cirkus,« neje mogla priti k sebi, gda sam si jo natekno, »lejva stran je črna, prava pa bejla, pa samo eno lüknjo maš za očij ...«

»Tou je leko maska, štera se zové ‚den pa nouč‘,« sam se postavio.

»Ali pa kokošeči drek,« me je radostno dregnola pod rebra, ka sam zastonjao, ar mi je sfalilo lufta.

Bojo sam se, ka mo srečo koga, šteri de me, ar sam bio rejsan drouven kak vrabeu, zakopo v snejg. Ar fašanki nejsa poznali smilenja: nigdar nejsi znao, što se je vönapravo v fašanka, što si te je cejlo leto zapoumno, ka de se ti, če nejsi biu dober, maščüvao. Čüo sam gučati, ka je davno svejta en fašanek do smrti zasmijco drugoga, ar ga je spozno, ka je odo k njegvi ženi. Toga se nejsam bojo, znao pa sam, ka tudi eden pojep pogledava za Silvico, štera je meni, gda sam jo odprvin vido, spadnola v oči, ar je mejla lase kmične kak vrana, oči pa ešče bole svetlejče kak vogelde.

Gornji vrej vesi sam že obhodo: gazdarce so bile fejest radodarne, v korbeu so mi nadejvale same dobroute, največ pa kroflinov. Tudi kakšna djajca se je najšla zmejs, tuj pa tam, a bole poredko, pa mi je

v žepko spadno kakšen drouven železni pejnec.

»Kusta repa, dugi len, fašanek je cejli den,« sam si popejvo, gda sam zavino prouti potoki. Prejk njega je vodila tenka brv, štera je bila že fejest sprnejta pa vouzka, zatou dva nikdar nejsta mogla vštric prejk. A kak zakunjeno, gda sam stoupo na brv, je na drugom kraji tudi druga nouga stoupila na njo. V kolenaj sam začüto vodou, po plečaj me je mrazilo, a sam si potüjma dopovedavo, ka moram biti batriven, ar ovi fašanek ne vej, što se skriva za mojo masko, pod štero sam začno fejest švicati.

»Pa pridi bliže, ti kokošeči drek,« se je s spremenjenim glasom oglasila druga maska pa zdignola prilično velki bot. »Pa ti stoupi bliže, če si vüpaš,« sam se naprso, ka mi je kaput začno pokati po šivaj.

Nejsva se spoznala. Vö sva se postavljala kak maliva kokouteka, ovi, šteri je noso masko rouraša, je majüto s svojim botom, ges pa sam začno skakati po brvi, ka bi se strla, on pa bi, ar je bio že skoro na sredini, spadno v ledeno vodou.

»Gnes ti leko gut zaškrnem,« se je nafudavao rouraš, »pa nišče nede znao, što se te je dotekno ...«

»Kak nej,« sam začno vlejči nazaj, »vsakši bi znao, ka me je rouraš, ar si črni kak posrana svinjska rit ...«

»Ka si pravo?« se je zakado prouti meni.

Kak če bi biu navrejtji, sam skočo mimo, a je bilou že prekesno. Kak dugi pa šürki sam zleto v ledeno vodou, mislo sam, ka mo vsakši moment fertik, ar me je zgrabila takšna drgetanca, ka so mi začnile čounte rugatati. Najbole pa sam grato žalosten te, gda sam vido, kak voda ta nesé

moje krofline.

Brez ka bi pomislo, sam jih začo – ne vem, kak sam spoj leko – loviti. Če gli voda neje bila tak friška, je eno par vüjšlo v grmovdje. Bio sam moker kak müš, a mrzlouče več nejsam čüto, liki sam samo pri sebi momlao: »Sé pridi, ti moj kroflin, lejko si pa gli ti zlati ...«

V glavi se mi je v enom samom momenti obrnola cejla pripovejst: meu sam občütek, ka znam za vsakši kroflin, šteroga sam poubro iz vodé, što mi ga je dao. Tudi pri tisti iži, gde je živela Silvica, sam doubu dva, pa gli tejva dva voda nesé ešče dale. Zatou pa me je ešče bole gnalo, ar eden od njiju gvüšno ma notri zlato zrno, če pa že nej toga, pa vsaj zlati pantlik, kakšni je v pejnecaj.

Gda sam že mislo, ka sam opravo s kroflinami, ar sam jih vse polouvo, se je pred mene pa postavio rouraš. Gvüšno je od daleč strajoma gledou moju noroust, gda pa je zagledno moj korbeu, s šteroga se je vse cedilo, se je zasmejao, kak če bi trao oreje.

»Té tvoje krofline ranč svinje nedo šče,« je komaj vö spravou z glasom, za šteroga se mi je vidlo, ka je prišo vö z bečke, »zlato, šteroga iščeš, pa je gvüšno odneso potok ...«

Ne vem, od kec mi je vsevišnji Boug dao telko mouči, ka sam se kak zdivdjani bik zaletou v njega. Neje čako, spadno je kak pokošeni, spoumim se, ka sva se valala, kak če bi šlou za pravo bojno, gda pa sam segno pod njegov kaput, mi je krv, štera je ešče malo prej zmrzavala, povrejla kak krop. V dlani sam začüto neka mekoga, neka lejvoga, štero je trepetalo pa raslo, zbojo sam se, ka sam rouraša rano,

gda pa je rouraš obležo pod menov, nejsam mogo priti k sebi:

»Silvica?« se mi je zadrgavalo. »Ti?« mi je potegnola masko z lica.

Prst mi je položila na lampe, z drugo rokou pa me pá popelala pod svoj rouraški gvant. Zavrtelo se mi je od sreče, začno sam jo küšüvati, gda pa joj je bilou dosta, je samo gor stanola, si nazaj zakapčala rouraški gvant, pa pravila:

»Gnes je fašanek, gnes se nika ne guči ...«

»Pa tudi greja nega,« sam jo popravo, gda mi je začnila presipavati svoje krofline v moj korbeo.

Stara mati Paula pa si je, gda me je zaglednola, začnila od nevoule vö skübsti lasé.

»Što je biu?« me je trousila kak pišče.

»Gnes je fašanek, gnes se nika ne guči,« sam se delo pametnoga, ona pa me je slejkla kak malo dejte pa me začnila s snegom voščiti po plečaj, ar mrzlo se z mrzlim segrejva, vrouče pa z vroučim ladi.

Vgojno, gda mi je v postelo prinesla vrouči lipov tej, sam z levo, prazno rokou vago po lufti.

»Ka pa vagaš?« me je gledala kak nejevörni Tomaško.

»Zlati kroflin,« sam zapro oči, »zlati kroflin, stara mati ...«

»Pa si ga pojo, moj vrabec?«

»Nej, samo vago,« sam se nasmejao, stara mati Paula pa je znala, kelko je vöra, ar mi je Silvica, štera me je sledi prišla gledat, ar so se mi gor vužgala plüča, tak dugo vagala lejvou rokou, ka sam od sreče zaspao kak angel, šteri mi je za dosta lejt prišo praviti, ka do mi od zlatoga kroflina, šteroga sam te držo, roké cejlo življenje dišale kak sprotoletje, štero je tisti fašanek prlej prizvao, kak njoj je biu čas.

